

tale, at jeg ikke anser det foreliggende Forslag for heldigt. Jeg tror, at skal der gøres Forsøg i den Retning, som den ærede Forslagsstiller anførte, vil det kræve meget nøjere Drøftelse og ganske anderledes bestemt Angivelse af, hvad det er for Tilfælde, man vil ramme, og hvad man ikke ønsker skal gaa ind under de strafbare Handlingers Tal.

Svrdum: Jeg vil tillade mig at anbefale dette Lovforslag med nogle ganske faa Bemærkninger. Det maa ganske sikkert erkendes fra alle Sider, at selve Straffelovens § 113 kan fornuftigvis ikke virke i den Retning, som man mener, den skal, og vi have jo et tydeligt Bevis derfor ved den omtalte sidste Højesteretsdom. Mange havde sikkert ventet et andet Resultat af Dommen, og ogsaa dette Ting havde ganske sikkert ventet det; ellers vilde saa vel Udvalget i sin Tid som hele Tinget vel ikke have været enige om at henvise denne Sag til Rettens Afgørelse; men vilde selv have afgjort den ved at kassere Valget. Det vilde have været det rigtige, hvis man forud alvorlig havde sat sig ind i Straffelovens § 113, idet man jo, hvor nødvendig man end vil, maa give Højesteret Ret i, at den ikke kunde komme til et andet Resultat, end den gjorde. Det er altsaa dette, som har foraarjaget, at ærede Medlemmer have indbragt dette lille Forslag til Forandring i denne Paragraf. Jeg hilser det med Glæde, og jeg har saa meget mere Grund dertil, som det var en Tanke, som jeg selv og min ærede Kollega (B. Holm) havde hyslet med, at fremkomme med et Forslag i den Retning. Vi slippe nu fri derfor, fordi de ærede Forslagsstillere ere komne os i Forkøbet, hvad vi ere meget glade ved, og vi haabe, at det maaske ogsaa vil finde en mere velvillig Tilslutning, da det fremkommer fra anden Side, end hvis det var fremkommet fra vor Side; det er jo en Jurist, der staar som Ordfører for Forslaget, og han vil muligvis bedre end vi kunne bringe det frem for Tinget. Det skal imidlertid siges, at efter at man nu har hørt den højtærede Justitsminister, kan man ikke nære store Forhaabninger om at komme til noget endeligt Resultat, som kan have Betydning. Det forekommer mig, at den ærede Justitsminister havde meget vanskeligt ved at finde sig til rette i denne Sag, og at Ministeren ikke gerne vilde gaa ind paa, at der overhovedet burde eller skulde gøres noget. I en Retning mente Ministeren, at Forslaget var for vidtgaende, og i en anden Retning mente han, at hvis det virkelig skulde ramme

noget, maatte det være meget mere vidtgaende, men Ministerens personlige Standpunkt udeblev, saa vidt jeg fulgte med og kunde skønne. Jeg fik ikke nogen Opfattelse af, om Ministeren virkelig vilde være med til at gøre noget alvorligt for at beskytte den almindelige Valgret, og det er dog derom, Sagen drejer sig. Ministeren kunde ikke en Gang finde ud af, hvad Maalet var, hvad det var, der tilsigtedes dermed, og det synes jeg dog ligger saa nær. Der tilsigtes naturligvis dette, som Ministeren selv udtalte, at enhver skal nantastet have Lov til at afgive sin Stemme efter sin Overbevisning og Mening; andet tilsigtes der ikke. Selv om det kan siges, at det blot er en Velvilje, at en Mand tilbyder en Vælger at befordre ham til Byen, naar han vil stemme i en bestemt Retning, saa er der dog ikke heri nogen Fare ved Forslaget, thi det, at tilbyde en Mand Befordring, naar han blot vil stemme i en bestemt Retning, er i Virkeligheden kun en Uhøflighed, som ikke bør tillades, og det kan ikke betragtes som nogen Godgørenhed fra den Mand's Side, som gør et slikt Tilbud. Jeg ser altsaa ikke noget ondt i, at Forslaget strækker sig dertil og til alt det andet, som Ministeren opremsede som farligt for Agitationen ved fremtidige Valg. Det har saa ofte været sagt, at vi fra vor Side ved Valg udøvede en Pression paa Middelstanden i overordentlig høj Grad, og jeg ønsker derfor netop at udtale aldeles bestemt, at jeg er med til de strengeste Forholdsregler, der kunne træffes i den Retning, dog selvfølgelig ikke paa den Maade, at Agitation forbydes. Man maa have Lov til at søge at bibringe sine Medborgere de Principper og Anstuelser, som man virker for, men man skal ikke gøre det hverken ved Boycotting eller Afstedigelse eller Trusler om slikt. Det er, som sagt, mit Standpunkt, og jeg tror, at det Parti, hvortil jeg hører, slutter sig dertil. Jeg kunde ønske at henstille til de ærede Forslagsstillere og til det eventuelle Udvalg, om man ikke paa visse Omraader kunde gaa noget videre. Det forekommer mig, at deres Ændring kun har til Hensigt at forhindre alt, hvad der gaar forud for et Valg. Jeg tror ogsaa, at det i en af de Love, som den højtærede Minister oplæste, viste sig, at der var taget Sigte paa, hvad der kan komme til at foregaa efter Valget, og jeg mener da navnlig, at for overordnede Beskømmende bør der kunne tages Forholdsregler imod det, som de foretage sig nu og have foretaget sig til Dato, idet det jo ikke generer en overordnet efter Valgene at gaa hen og sige til en Arbejder — jeg tager det som Eksempel —: Ja, du